

1. fejezet

Az öngyilkos merénylőket könnyű kiszűrni. Mindenféle árulkodó jelet sugároznak, leginkább azért, mert idegesek. A dolog természetéből fakadóan mindnyájan kezdők, először csinálják, amit csinálnak.

Az izraeli kémelhárítás lefektette a védekezés alapvető szabályait. Megállapították, mi az, amire figyelni kell. Gyakorlati megfigyelések és pszichológiai ismervek alapján összeállítottak egy listát az árulkodó viselkedési jegyeikről. Én az izraeli hadsereg egyik századosától hallottam erről húsz évvel ezelőtt. Esküdött rá, hogy működik, úgyhogy én is esküdtem rá, mivel épp háromhetes kiküldetésben voltam, melynek során többnyire el sem mozdultam egy méternél távolabbra a százados oldalától. Megfordultam Izraelben, Jeruzsálemben, a nyugati parton, Libanonban, töltöttem egy kis időt Szíriában és Jordániában, buszokon, boltokban, zsúfolt utcákon. A szemem szüntelenül ide-oda járt, és a lista pontjai állandóan ott keringtek a fejemben.

Húsz évvel később még mindig kívülről fújtam a listát, és a tekintetem még mindig állandóan ide-oda járt, pusztá megszokásból. Más ismerőseimtől egy másik bölcs mondást tanultam meg: *Láss, ne csak nézz, hallj, ne csak hallgass. Minél éberebb vagy, annál tovább maradsz életben.*

A lista tizenkét pontból áll, amennyiben a gyanús személy férfi, ha azonban nő, akkor csak tizenegyből. A különbség abból adódik, hogy a férfi merénylők frissen vannak borotválva. Levágják a szakállukat, hogy jobban el tudjanak vegyülni a tömegben, és kevésbé legyenek gyanúsak. Ennek eredményeképp az arcuk alsó felén világosabb a bőr, mert ott rég nem érte a nap.

Engem azonban most nem foglalkoztatott a borotvált arc kérdése. A tizenegy pontos listát vettem végig magamban.

Egy nőt figyeltem.

A New York-i metrón ültem, a Lexington sugárúton a külváros

felé tartó hatos járaton, éjjel kettőkor. A Bleecker Street-i megállóban, a peron déli végén szálltam be a szinte üres kocsiba, amelyben mindössze öten ültek. A metrókocsik nagyon kicsinek és szűkösnek tűnnek, ha tele vannak utassal, ha azonban üresek, hatalmasnak, tágasnak és kihaltnak hatnak. Éjszaka a lámpák is mintha forróbban ragyognának, pedig ugyanazok, mint amiket napközben használnak. Más fény nincs is. Kényelmesen elterpeszkedtem egy kétszemélyes ülésen, a hátsó ajtótól északra, a kocsi belső, sínek felőli oldalán. A többi öt utas tőlem délre helyezkedett el a hosszú üléseken, csak a profiljukat láttam. Egymástól jó távol ültek, és üres tekintettel bámultak maguk elé. Hárman ültek a bal oldalon, ketten a jobb oldalon.

A kocsi sorszáma 7622 volt. Egyszer nyolc megállón át egy őrült pasas ült mellettem a hatos metróon, aki olyan lelkesedéssel áradozott a szerelvényről, amelyben épp utaztunk, amivel a legtöbb férfi csak a sportról vagy a nőkről tud beszélni. Így aztán tisztában voltam vele, hogy a 7622-es számú kocsi R142A modell, a legújabb a New York-i metró társaság szerelvényei közül. A Kawasaki cég gyártja Kobában, Japánban, onnan szállítják ide hajón, aztán a 207. utcai szerelőműhelyekbe viszik kamionnal, daruval áteszik a sínekre, levontatják a 180. utcához, és ott tesztelik. Tudtam, hogy kétszázézer mérföldet is meg tud tenni anélkül, hogy különösebb karbantartásra szorulna. Tudtam, hogy az automatizált hangosbemondó rendszer férfihangon közli az utasításokat és női hangon az információkat, amiről azt mondják, csak véletlen, de valójában azért van így, mert a közlekedési társaság vezetői úgy gondolják, pszichológiailag így hatásosabb. Tudtam, hogy a bemondók a Bloomberg tévécsatornánál dolgoztak, még évekkel az előtt, hogy Mike Bloombergből polgármester lett. Tudtam, hogy hatszáz R142A kocsi jár a metróvonalakon, mindegyikük egy hajszállal hosszabb tizenöt méternél, és kicsivel több mint két és fél méter széles. Tudtam, hogy az egyterű kocsikban, amilyenben akkor és most is ültem, maximum negyven utasnak van ülőhely, és száznegyvenyolcnak állóhely. Az őrült pasas nagyon pontosan ismert minden adatot. Azt magamtól is láttam, hogy az ülések huzata kék műszál, ugyanolyan árnyalatú, mint a késő nyári ég-bolt, vagy mint a brit légierő egyenruhája. Láttam, hogy falak graffitálló üvegszálal műanyagból vannak. Két sávban hirdetések futottak végig ott, ahol az oldalfalpanelek összetalálkoznak a mennyezettel. Vidám kis poszterek hirdettek tévéműsorokat, nyelvtanfolyamokat,

könnyen megszerezhető egyetemi diplomákat és nagy kereseti lehetőséggel kecsegtető állásokat.

Észrevettem a rendőrség hirdetését is *Ha valami gyanúsat látsz, szólj!* szöveggel.

A hozzám legközelebb ülő utas egy hispán nő volt. Velem szemben ült, tőlem balra, az első ajtó előtt, egyedül egy nyolcszemélyes ülésen, a széle felé húzódva. Alacsony volt, valahol harminc és ötven között járhatott, látszott rajta, hogy nagyon melege van, és nagyon fáradt. Egy szupermarketből származó, kopottas nejlonszatyor volt nála, a fülét a csuklójára fűzte, és mereven előrebámult a szemben lévő üres ülésekre, bár a szeme túl fáradt volt, hogy lásson is valamit.

A következő utas egy férfi volt a másik oldalon, valamivel több mint egy méterrel távolabb. Ő is egyedül ült a nyolcszemélyes ülésen. Úgy festett, mintha a Balkánról vagy a Fekete-tenger környékéről származna. Fekete haj, barázdált arc. Izmos volt és vékony, megviselte a sok munka és az időjárás viszontagságai. A talpa szilárdan a földre simult, és előredőlve a térdére könyökölt. Nem aludt, de közel járt hozzá. Úgy nézett ki, mintha tetszhalott lenne. Ide-oda hintázott, ahogy rázta a szerelvényt. Ötvenéves lehetett, de túl fiatalos öltözéket viselt, lábszárközépig érő, kitérdelt, bő farmert és túl nagy kosárlabdamezt, egy olyan játékos nevével, akit nem ismertem.

A harmadik utas egy nő volt, talán nyugat-afrikai lehetett. Baloldalt ült, a középső ajtótól délre. Fáradt volt, fásult, fekete bőre fakónak és szürkésnek tűnt a kimerültségtől és a lámpák fényétől. Tarka, batikolt ruhát viselt, hozzáillő kendőből tekert turbánnal a fején. A szemét lehunyta. Meglehetősen jól ismerem New Yorkot. Világpolgárnak tartom magam, New York pedig a világ fővárosa, tehát ismerem annyira ezt a várost, ahogy egy angol Londont, vagy egy francia Párizst. Ismerem a lakóit és a szokásaikat, ha nem is behatóan. Annyit azonban nem volt nehéz kitalálni, hogy három ilyen külsejű ember a Bleecker Street felől a külvárosba tartó késő éjszakai metrón valószínűleg takarító lehet, akik esti műszakban dolgoztak a városházán, esetleg a Chinatown vagy a Little Italy valamelyik éttermének konyháján. Valószínűleg hazafelé tartottak a bronxi Hunts Pointba, vagy talán olyan messzire is, mint Pelham Bay, hogy rövid pihenőre hajtásák a fejüket, mielőtt elkezdődik az újabb hosszú nap.

A negyedik és az ötödik utas már egy kicsit különbözött tőlük.

Az ötödik egy férfi volt. Úgy velem egykorú lehetett, negyvenöt fo-

kos szögben megdőlvé ült egy kétszemélyes ülésen, kicsit átlósan velem szemben, a kocsi túlsó végében. Lezser, de nem olcsó ruhákat viselt, vászonnadrágot és golfinget. Ébren volt, és maga elé meredt. Tekintetének fókusza állandóan változott, a szeme néha összeszűkült, mintha éberen gondolkodna valamin. Egy baseballjátékos szemére emlékeztetett. Óvatos, számító ravaszság csillogott a tekintetében.

Figyelmemet azonban a negyedik utas vonta magára.

Ha valami gyanúsat látsz, szólj!

A nő a kocsi jobb oldalán ült, egyedül a nyolcszemélyes ülések közül a távolabbin, a nyugat-afrikai nővel és a baseballjátékos tekintetű pasassal szemben, nagyjából kettőjük között félúton. Fehér bőrű volt, talán a negyvenes évei elején járhatott. Csúnyácska volt. Fekete haja szép rendesen, de divatjamúltan volt levágva, és mindenhol túl egyformának tűnt az árnyalata ahhoz, hogy a színe természetes legyen. Tetőtől talpig feketébe volt öltözve. Elég jól ráláttam onnan, ahol ültem. A hozzám legközelebb, tőlem jobbra ülő férfi még mindig előredőlvé a térdére könyökölt, így a meggörbült háta és a kocsi fala között kialakult, V alakú üres helyen elég jól ráláttam a nőre, csak a rozsdamentes fém kapaszkodórudak zavartak kissé.

Nem volt tökéletes a rálátás, de ahhoz épp elég, hogy megszólaljon a fejemben a vészcsengő. A tizenegy pontos lista összes pontja felvillant előttem, mint amikor egy Las Vegas-i játékgépen megjelenik a három egyforma cseresznye.

Ha az izraeli kémelhárítás nem tévedett, a nő, akit figyeltem, öngyilkos merénylő volt.